

#Протест

Вестникът на активния човек

30 септември – 6 октомври 2013 г.

www.facebook.com/vestnikprotest

Брой 9

Конкретиката и излъганите

Снимка: Васил Гарнизов

Властта открай време шантажира гражданското общество с един настойчив въпрос: Какви са конкретните ви искания?

Не че властта милее за обществения консенсус или тъгува за опорочената легитимност и незрялост на гражданското общество. Интересът към конкретиката не е нито искрен, нито сериозен и не бива да подвежда. За властта това е дребнав начин да наложи своя смисъл на нещата, както и да изтъкне, че понеже няма конкретни искания, гражданското общество няма и легитимна позиция.

Всички сме наясно какво представлява властта и какво се крие зад реторичните ѝ фасони. В протестното движение гражданското общество се събуди и тепърва има да открива себе си. То не знае какво ще стане после, но знае, че сега в него протича първичната обществена комуникация, замряла през последните двадесетина години.

Протестното движение по неволя започна да изразява и осъществява ключови обществени динамики, които няма как да протекат нормално в извън него. То няма конкретни претенции към властта, освен че в този си вид тя не може да посрещне никакви обществени нужди. То преживява продължителен процес на развитие, който властта няма никакво намерение да подпомага, а напротив – възпрепятства го по всевъзможни начини.

Властта полага неимоверни усилия да се представи в добър и приемлив вид като променя качествените стандарти, и понеже тъкмо уязвимия и об-

работван с десетилетия неин електорат се впечатлява най-силно от това, не е за чудене, че имиджът ѝ няма никаква стойност за гледащите отстрани. Отстрани, властта прилича на пор, който се представя за пеперуда.

В опита си да се препоръча чрез режисиран диалог, правителството не само създаде свои марионетни партньори в лицето на подставени групи като тези за нов Изборен кодекс и нов обществен договор, но и излъга маса хора с нереалистичните обещания на предизборната си платформа, като това за реиндустриализацията. Същевременно демонстрира съвсем ясно каква е реалната стойност на неговите „конкретни стъпки“ с престъпното бездействие в съдебния процес срещу изпълнителя на проекта „Белене“, забавянето до невъзможност за провеждане на конкурсния стадий на европейската фондова програма за финансиране на дребните земеделци, забавянето на ремонта на новата сграда на Класическата гимназия. Как именно ще реиндустриализираш страната, като не можеш да организираш и проведеш елементарния ремонт на една гимназия, или да гарантираш нормално усвояване на отговорна европейска програма за финансиране на микроикономика? Неизлечимо диалектична, властта очевидно не вижда съществен проблем в това разминаване.

Да не говорим за липсата на стратегия в разрешаването на проблема със сирийските бежанци, пълният хаос в енергийните отрасли, евтината демагогия с намаленията на цените на тока, чийто обратен ефект вече се усеща. Казано възможно най-конкретно, чака ни орешарска зима.

Властта саботира развитието на обществото и отглежда свой социум, който да се впечатли от подправената ѝ идентичност. За да удължи състоянието на транс у своите идеологически клиенти, тя организира на два пъти – 16 август и 4 септември – любимия си спектакъл с автобусното поклонение. Властта привика и разходи в центъра на София един тютюнев стрък, а заедно с него подхвърли 2-3 хиляди свои привърженици, които трябваше да ѝ послужат за жив щит. Гледката на тютюна, който мълчаливо шестува сред излъганите, е незабравима. Както и безумното и нескопосно боравене с чувствителен човешки материал.

Тъкмо заради опорочената комуникация гражданското общество не вярва на властта; отказва да захранва с конкретика сценариите ѝ и да подава материал за доизграждане на компрометирания ѝ имидж. Никакви фокуси няма да спасят обречения ѝ мандат и да ѝ върнат доверието на обществото. То знае, че конкретиката захранва нейния сценарий и фактически представлява обществена поръчка за запазване на статуквото.

Всъщност, гражданското общество отдавна си има единствено, но неотразимо конкретно искане: да танцува с друг.#

▶ На стр. 5

Конкретно
за индустриализацията

▶ На стр. 6

Свобода
срещу зависимости

▶ На стр. 8

Лихвите
на правителството

Фалшиво правителство – фалшива оставка

Михаела Лазарова, Мартин Райчинов

Отново е петък, този път не е 13-ти. Работният ден и седмицата бавно отиват към своя край, когато очите на всички се приковават в компютрите и хората възкликват изумени, като за малко да разлеят следобедното си кафе. Стотици потребители във Фейсбук възкликват на стената си, че дългоочакваният миг настъпил. Оставката сякаш най-после е факт и новината се споделя лавинообразно.

„Поздравления, вече имаме экс премиер. Орешарски подаде оставка! Кой ще предложи следващия премиер? Кой?“

„Още древните гърци са го казали – Ако премиер подаде оставка в петък, зимата ще е топла.“

„Държавата на Волен осиротя. Мая Манолова скърби на стълбите на Невски, а Станишев за последно е забелязан да се качва в самолет на Аерофлот. Целият опечален народ се напива от мъка като председателя на парламента и Данчо ментата. Да живеят труда!“

Интернет буквално се взриви, а медиите започват постепенно да подхващат сензацията и да я разпространяват. През това време премиерът се подготвя за среща с кметовете от Врачанския регион. Научавайки за оставката си, той вероятно е започнал да се оглежда с гузна усмивка и да пита: „Кой предложи оставката ми?“ По-късно по телевизията виждаме как нервни тикове пробягват по лицето му, когато с насилена и престорена оптимизъм заявява, че „Хуморът на някои хора отива твърде далеч“.

Да, оставка в този ден нямаше. Протестиращите показаха силата на общността си и с една внезапно организирана акция, обхванала всички сфери на интернет пространството, ясно заяви на управляващите, че както едните си позволяват да обръщат на цирк парламента, другите също могат да манипулират и да си играят. С тази разлика, че шегата на протестиращите скоро ще се превърне в истина.

Дори Уикипедия промени за кратко информацията за министър-председателя и изглеждаше красиво така:

Пламен Орешарски	
Министър-председател на България	
Мандат	
29 май 2013 – 29 септември 2013	
Зам.-министър-председател – 2013	Зинаида Златанова Цветлин Йовчев Даниела Бобева

Снимка: Фани Михайлова

И понеже това бе акция, която не бе спусната отгоре, не беше деветосептемврийска манифестация, а се случи от хората и за хората, най-добрият начин да предадем изводите от нея, е именно чрез реакциите на хората:

Ирен Филева

Та така я докарахме до НЕ!ШЕГАТА, те да нямат кворум, ние да нямаме оставка, а монополите и парламентарните им мозинства да нямат палачинка с вярна страна. Защото на вентилатор я обърнаха, не може да падне дори...

Димо Господинов

След като 30 минутният флашмоб „фалшиво правителство – фалшива оставка“, приключи, нека стане ясно едно. За пропагандата няма значение какви са фактите, достатъчно е да се повтаря масово една лъжа и, ако фактите не подлежат на непосредствена проверка, лъжата може да стане истина. За съжаление нито имаме ресурса на огромни и „авторитетни“, медици, които да бълват с месеци това, нито „оставката“, на Орешарски е непроверим факт.

Но, мисля, че идеята стана ясна.

Манол Глишев

Яд ли ви е, че сте излъгани? Яд ви е, нали. Яд ли ви е, че Орехът всъщност не си е подал оставката? И мене е яд. Ами излизайте от черупките и идвайте на площада – и следващия път ще е истина. Няма да ви е яд. И ще сте си го изработили. На вълка вратът му е дебел, защото сам си върши работата.#

Протестът, в който участвам

Антоанета Цонева

След толкова дни, да кажа нещо за протеста, в който участвам. Досега не съм го описвала. Просто участвам.

Да бъдеш с гневните срещу мафията е силно преживяване. Признавам. Това те прави зависим от чувството да си несъгласен – с упорство и настояване, което не си очаквал, че може би имаш. 106 дни непримиримост, водят до трансформации.

Преминаха се много граници, но те са много повече отвъд границите на арогантността и страха на тези, които трябва, но не могат да ни представяват, защото са негодни – за тяхното дъно сме подозирали винаги. Преминати са граници навътре в нас.

Снимка: Фани Михайлова

Трансформации има. Дълбоко са. Заставахме по-близо до себе си и до смисъла на думи, които бяхме престанали да казваме, защото не вярвахме повече в тях. Думите на гнева, които изписвахме и изговаряхме над 100 дни върнаха значенията си и това освободи ума ни. Това направи протестът.

Той не разделя, както обичат да казват защитниците на властта, той дестилира отношенията между хората в него и между тях и властта – със силата на думите – изчистени и остри, които стържат нервите на недосегаемите.

Такава дума е „Кой?“ или отговорност. Питайки: „Кой предаде държавата на мафията?“ – хората откриха ново лепило помежду си, а властта ерозира.

Не е нужно дълго да гледаш властимащите по телевизията, за да се увериш, че всички защити са паднали. Държат се на ръба на последния останал им неврон. Някои от тях дори имат остатъчно съзнание, че ще им се наложи да живеят тук и след като се сгромолясат.

Дълга е тази дестилация – вдигна високо градус, затова никой няма да излезе същият от процеса – протестиращите, непротестиращите и тези, които временно държат властта.

Затова участвам. Да изпитам какво е да правиш нещо толкова дълго – без да знаеш докъде можеш още, какво и как си готов да направиш – поставен в рамка, в която можеш да не попаднеш никога повече. Да бъдеш по-малко нарцистичен и по-солидарен. Да си свободен.

Воден от гняв и заради кауза. След толкова дни, дори не е важно дали си там на място, за да си в протеста. Можеш да си непримирим, когато не си със свирка, плакат и на площада. Да си в протеста непрекъснато, докато страхът и безчестието искат да управляват живота ти.

За да участваш в съпротивата срещу мафиотизираната държава, се изисква много по-голямо усилие от това да се загърнеш със знаме. Трябва вътрешно упорство. Това виждам в очите на хората. Толкова за протеста.

УЧАСТВАМ.#

Политика и обещания на един отиващ си кабинет

Михаела Лазарова

Снимка: Васил Гарнизов

Според предизборната платформа на БСП всички ще живедем богато и щастливо, на гърба на държавата. Работа и помощи ще има за всички от сърце. Впоследствие тези им обещания претърпяха промяна, тъй като „управлението в коалиция я предполага“. И се роди Планът „Орешарски“ – със срокове и гръмки планове за просперитет на нацията.

Първата точка със срок 30.09.2013 г. е: „Анализ и информация за всички фирми и общини, спечелили обществени поръчки“ от главата „Борба с монополите“. Факт е, че 2% от фирмите са спечелили 98% от обществените поръчки. Има информация, че тече такъв анализ, обявени бяха имената на фирмите, но оповестени резултати за момента няма. Кабинетът заявя, че ще промени в Закона за обществените поръчки с краен срок 31.10.2013 г. Законопроектът е внесен на 20 септември тази година. Но въпреки обявените намерения да се осигурят възможности за допускане на повече кандидати и ограничаване достъпа на офшорни фирми до публични ресурси, приоритетът все още не е станал реалност. В отчета си за първите 100 дни кабинетът е посочил като резултат: „Ограничаване на възможностите за корупция, стопиране на монополизма в обществените поръчки, гарантиране правата на малките фирми при кандидатстване, прозрачност на целия процес, намаляване на бюрокрацията“. Но дали тези неща са осъществени на практика, или остават само на хартия? Конкретни данни и цифри липсват.

Самият Орешарски призна, че нищо не е постигнато в борбата с монополите, която също беше споменавана често като една от първите задачи на правителството. Оправда се, че 100 дни са недостатъчно време за предприемане на действия в тази област. Но за сметка на това великодушно бе намален с 5% токът на домакинствата. Защо обаче те получиха по-високи сметки и заваляха жалби? Самата цена на електрическата енергия намалая, не с пълни 5%, което е една минимална сума на фона на останалите компоненти, които се оказаха завишени. И след актуализацията потребителите получиха по-високи фактури.

Друга точка от плана със срок края на месец септем-

ври е: „Задължителна оценка на въздействието на всички промени и нови закони и подзаконни нормативни актове относно ефекта върху малки и средни предприятия“. Правителството прие два пакета от мерки за облекчаване административната тежест за малкия и среден бизнес (МСБ), които предвиждат промени в редица закони и наредби. Какво обаче е посочено като резултат в отчета на кабинета – „Намаляването на административната тежест ще подпомогне най-вече малките и средните предприятия, както и гражданите, ще насърчи инвестициите и ще доведе до по-голяма ефективност на администрацията“. Констатация преди предприетото действие. Отново липса на всякаква информация кои от тези мерки са влезли в сила, макар те да са взети след редица срещи с представители на МСБ и тяхното влияние би трябвало да е предвидено и съобразено след съответния анализ.

Какво предприе правителството до момента в областта на заетостта, социалните плащания, данъчните облекчения и задължения? Увеличи се обезщетението за отглеждане на дете до 2 години. Нарастна и еднократната помощ за първокласниците. Замразява се възрастта за пенсиониране при очевиден неминуем бъдещ колапс на пенсионната система, за което алармира и Световната банка. Всяко замразяване на възрастта на този етап води до бъдещ недостиг на средства за изплащането на пенсиите – през следващата година те ще се увеличат с още 87 млн. лв. Запазва се данъкът върху лихвите на депозитите въпреки анонсираната му отмяна. За пореден път се отлага увеличението на минималната работна заплата и никой в кабинета не се ангажира с конкретна прогноза кога ще стане това, нито пък за резултата от евентуалното ѝ увеличение – свиване на работните места в дългосрочен план. Говори се за отпадане на данъчните облекчения за млади семейства с ипотечен кредит – досега то засягаше млади семейства до 35 години, изплащащи ипотека върху обитаваното от тях жилище, и ако то е единствено. Друга тема, отново в обхвата на Закона за облагане доходите на физически лица (ЗОДФЛ) – какви да са ставките за данъка общ доход. В предизборната платформа на БСП бе посочено:

От 2014 г. въвеждаме:

– Нулев данък за доходи в размера на минималната работна заплата;

– Запазваме 10% ставка за облагане на доходите над минималната работна заплата до 4 500 лв.;

– 20% ставка за частта от доходите над 4 500 лв.

Все още няма предприети мерки. С гръмки изявления бяха възстановени разговорите в Националния съвет за тристранно сътрудничество, прекратени през мандата на миналото правителство. На този етап обаче те имат чисто информативен характер поради резервите на синдикатите и работодателите или откровеното им несъгласие по всички поставени въпроси – от необлагаемия минимум през минималната работна заплата до отпадането на преференциите за младите семейства. Има сериозни опасения, че по-високата ставка за по-високите доходи от своя страна ще доведе до укриването им и увеличаване дела на сивата икономика.#

Конкретно за индустриализацията

Между редовете на една сюрреалистична предизборна програма

Мария Щурова

Едно изречение от предизборната платформа на БСП се губи сред „конкретиките“ за светло бъдеще, но всъщност говори много за щенията на амбициозната партия. То звучи така: „За БСП спасението от безработицата е преди всичко в реиндустриализацията на страната и в развитие на производството“.

Какво означава „индустриализация“? Изграждане на едромащабна машинна промишленост и свързаните с нея интензивно производство на енергия и развитие на металургията. Не е логично бедна на енергийни ресурси страна като България да развива подобен икономически приоритет. Едра промишленост, която разчита само на вносни суровини, няма как да бъде ефективна. Едрата промишленост води до струпване на работоспособно население в едни райони и до обезлюдяване на други. Да не говорим за безвъзвратното екологично замърсяване на цели региони. Традициите и съвременните тенденции съвсем естествено налагат развитието на друг мащаб на производство и други отрасли на икономиката, и определят едрата промишленост като нелогична.

Налага се изводът, че това е поредният некадърен план, скалъпен по навик и инерция от миналото. Самият факт, че се говори за „реиндустриализация“, където „ре“ означава повторение, подсеща, че скритите подбуди за въпросното „спасение от безработицата“ се крият в миналото. Индустриализацията вече се е случвала в България, при това с ускорени темпове. Не като част от стратегия, базирана на прагматични икономически механизми, а в резултат на политически решения, наложени от братския СССР, където още от 20-те – 30-те години на миналия век тече грандиозна индустриализация с цел да се настигне и задмине Запада. Проблемът е в това, че освен енергийни ресурси и промишлени суровини, с каквито огромната страна разполага неограничено, са нужни също достатъчно човешки ресурси за разделение на труда и прилагане на непазарни техники (например още производства за създаване на средства за производство). С влагането на мащабни човешки ресурси възниква нуждата от издръжката им и съответното производство на потребителски стоки. За запушването на подобни дефицити от човешки ресурси и стоки в съветската икономика още в края

на 40-те години се впряга с всички сили нашата народна република. Следва капитално строителство и уедряване, финансирано от СИВ, и към нас потичат тонове евтини суровини (например желязна руда) в замяна срещу готова продукция (например стомана от Кремиковци), при това с бонус – вкусни чушки и домати или пък едросерийна еднотипна текстилна конфекция. После всичко е известно – след краха на икономиката на социалистическия блок за нас остават или неефективни заводи, потънали в дългове и с невъзможна перспектива, чиито активи са обект на разграбване, или купища скрап; остават също територии с концентрация на безработно население и съсипана природна среда.

Да погледнем към днешните наследници на играчите от миналото! През 2011 г. Путин започва да говори за „нова индустриализация“ в Русия и дори има разписан план. След горчивия ни опит с българската индустриализация най-логичният въпрос, който следва, е дали този план не е намерил отражение във въпросното изречение от предизборната платформа на БСП. Няма съмнение в това, особено след като човек прочете следващото изречение: „Разчитаме нашата външна политика и дипломация да насочат своята дейност освен към европейските пазари и към страни с устойчив висок растеж“. Тази плоска обвързаност на икономическите приоритети на БСП с външната политика отново засилва предположението, че за Станишев и другари светът се върти около оста АЕЦ „Белене“.#

Снимка: monitor.bg

Свобода срещу зависимости

Явор Никифоров: Аз имам толкова много свобода, а управляващите имат толкова много зависимости!

Снимка: Жюстин Томс

Явор Никифоров-Яшу е колоритен, неуморен, безкомпромисен млад човек, решен да не се примирява със ситуацията. На площада е почти всяка вечер и почти винаги с интересни хрумки – брояч на гафове на кабинета, 45 дини за 45-тия ден на площада. В останалото от протестирано време е учител. Избран е за учител на годината по информатика, но се гордее повече с арестуване на 14 януари 2009 г. в протест срещу тройната коалиция, както и на 23 юли 2013 г. срещу сегашното некадърно управление.

#: Има ли шанс България за по-добро бъдеще?

Израсли сме, учейки се, че се успява чрез примиряване, безпринципност, прекриване на закона и умението да покриеш стореното. Много българи доскоро вгълбено и отдадено следваха този план. Считаме, че всеки доброволно изпъкваш (например протестиращ) също си има скрит план, организираност за нередно изкатерване на йерархията на незаслужените облаги. Когато край хората, сложили такива черни очила, блесне наивната доброта на техен близък, няма как да си я обяснят другояче, освен че това е балъшко, например: „Другите хора си уредиха живота, ти си тръгнал на площада да викаш за тая дето духа“ или пък „Колегите ти крадат, пък ти си вършиш работата съвместно“, или пък „Съучениците ти емигрираха, ти още се мъчиш тука“. На мен ми харесва да считам себе си за такъв тип балък – отхвърлям всеобщото примирение. Избирам си да постигна нещо в България с повече мерак, с повече идея, с повече упоритост, с повече труд и без да гледам колко по-лесни начини има. Някои хора ще кажат, че са опитали, но са се отказали, че „системата ги е смазала“. Искам да им отговоря, че доскоро беше доста по-трудно човек да е балък като мен. През комунизма мазненето и безпринципността бяха официална държавно поощрена добродетел. С времето виждам, че процентът балъци се увеличава все повече и повече. Мисля, че сегашното поколение ще израстне в обстановка, в която ще има честно успели хора, както и олигарси, влезли в затвора. Смяя да се надявам, че в момента водим последната битка за измъкване от мутрокрацията. Никога не е било толкова важно и никога не е било такова удоволствие да се протестира.

#: Какво е за теб протестът?

Това е единственият лост, с който разполага обществото, за да посочи доколко недопустими гафове са натрупани. До сега сме успявали да изпратим послания, в които различни правителства са се вслушвали: „няма да дадем

свободата си в интернет“, „няма да застроявате повече планината и морето“, „няма да слагате мафиоти на власт“. Всъщност единствените, които да са толкова нагли, че да опитат да подминават заповедта на народа, са били все червените. Даже и веднъж им се получи – на 14 януари 2009 г. успяха дори мен да смятат с изфабрикувания сигнал за експлозиви, с който смазаха гласа на протеста. И те обаче нямаха как да спрат народа нито през 1997-ма, нито през 1989-та, още по-малко сега ще успеят. Всичко, което се случва всеки път, е и жалко: истинско пилеене на сили и енергия, противопоставяне на родолюбиви българи с идеи срещу родолюбиви българи с други идеи. Гордея се с това, което правя за България, но то не е нормално – не ми е работа да обикалям с колело, за да насочвам накъде са нужни повече хора (здрости, Йовчев), не е нормално да се чудим къде да изненадаме тоя или она политпрестъпник, покрещявайки му (здрости, Орешаро), изобщо като бях шестгодишен, ги свалях комунистите (здрости, Дървета) на площада, но след толкова време можеше да се променили нещата много: редно е всичко, което трябва да направя, за да сваля крадливо правителство, да е да се подпиша. Накрая няма да е от значение кой е бил надвикан, кои депутати са били блокирани и колко лъжи са излъчени по медиите. Единственото, което трябва да е от значение, би бил броят подписи за едната и другата страна, защото нямаме как да премерим гафове на едно правителство.

#: Още колко ще протестираш?

Този въпрос може да се зададе и като: „Няма ли да спиращ вече да се грижиш за доброто си, спирай и да се храниш, да дишаш“. На някого може да му е писнало от протести, ама както казах – друг начин нямам – не ми се емигрира. Аз ще продължа да идвам редовно, а искам да кажа на хората, които нямат възможност да идват толкова често: когато можете, отскачайте за малко – продължава да си я има страхотната атмосфера, но на някои дати се оформя по-знаков протест.

#: А след оставката?

В България се е превърнало в голям срам да похвалиш който и да е политик. Като ни задават въпроса за след оставката, се надяват да попаднем в клопката да кажем: „Някой управлявал някога е окрал по-малко, построил е повече, предпочитам го“. Мен пък би ме било срам да отговоря с: „Ами да, всички са маскари – надежда няма, отказвам се“. Няма да кажа нито едно от двете. Ще направя най-абсурдното – доверявам се на статистическите проучвания: имало нови избиратели, които са харесали направеното от Орешарски, а дори през май не са били за БСП. Няма съвестни бесепари, отвратени от избора на Пеевски. Всичко е наред за червените и след нови избори вече ще победят и могат да направят правителство, без да разчитат на Атака (а евентуално дори без ДПС). СУПЕР! Е, в личен план ще се чувствам доста засрамен, защото май верно се оказвам лигльо, свалил правителство без никаква основателна причина, против волята на народа. Определено ще се прибера вкъщи и ще се захвана по-усърдно с ежедневните си задължения, които позаряха покрай протестите. А новото (старо) правителство ще е потвърдило доверието си. Колкото и да са уверени и допълнително изнагляли, дали обаче ще си направят пак експеримента с Пеевски? Мислите ли, че някой някога ще си позволи отново да храни по гражданската ни съвест така? (Тук изпитвам подсъзнателната нужда да припомня всичките гафове, изброени в онази велика статия, че да изброя и няколко пропуснати, но се удържам.) Всеки следващ управляващ ще е наясно – той служи на нас, а не обратното. Дори и този, за когото съм гласувал, ще го сваля, ако мафиотства така. След оставката България ще е малко по-добро място. След като спра да крещя на площада, почина си, продължа с живота си и впоследствие върна новия си милиарден кредит, ще е още по-добро място за живеене – ще дойде момент и за увеличаване на социалните разходи, но чак когато за това не са нужни заеми.#

Жюстин Томс

В подкрепа на младите фермери

Мартин Райчинов, публикувана на www.protestnamreja.bg

Снимка: Жюстин Томс

На 23 септември 2013 г. протестиращи против правителството на Пламен Орешарски дойдоха пред Министерството на земеделието в подкрепа на събрали се млади фермери от цялата страна, дошли да изразят своето недоволство от забавянето на стартирането на мярка 112, известна още като

Програма „Млад фермер“. Програмата предвижда подкрепа с европейски субсидии за фермери до 40-годишна възраст в стартиране на собствени земеделски програми.

След като от месец май досега програмата не е обявила нито един конкурс, а програмният период изтича след седем дни, група излъгани се появи с конкретни въпроси пред министъра. Минутни след началото на протеста заместник-министърът Явор Гечев излезе и покани всички на разговор за изясняване на спорните въпроси.

В голямата заседателна зала на министерството Гечев влезе с думите: „Издействал съм 25 млн. евро за вас, но от тях трябва да платим 4.8 млн. евро глоба, така че давайте съвет какво да правим“. Контриран с думите, че тези средства са бюджетно заложили и предвидени от ЕК, а не допълнително „издействани“, той обясни без особена връзка с темата, че се прави всичко възможно от очакваните от министъра над три хиляди проекта поне 400 да получат финансиране. След това върна топката на присъстващите сами да преценят как да разделят и определят „печелившите“ проекти. Тази тактика

„разделяй и владей“ е добре позната на тези властови структури, но вече трудно остава незабелязана, дори от непредубедените наблюдатели.

Поставен ребром пред въпроса защо досега не е направено нищо в министерството и усвояването започва седем дни преди края на земеделската година, когато е невъзможно каквито и да е проекти да бъдат подадени успешно, той отговори: „Ако бях заместник-министър на 27 май, щях тогава да пусна всички проекти“. Подобно твърдение е най-малкото голословно, но зад него прозира и обвинение към цялото министерство в некомпетентност и неработещи структури.

Никой не се кани да поеме нито политическа, нито експертна отговорност. Лъжите и манипулациите се групат една след друга, а реална работа не е свършена, въпреки заявките за провеждане на различна, социална политика, развиваща този сектор, отдавна потънал в дебрите на мафиотските структури.

В този момент, като по поръчка, телефонът на репортер на вестник „Протест“ зазвъня с викове „ОСТАВКА! ОСТАВКА!“.#

Гледайте си в краката

Розова акция в центъра на София

На 24 септември София осъмна в розово.

Определени институции, медийни и бизнес центри, общоизвестни като притежание на медийната империя на Делян Пеевски, и други небезизвестни противоречиви структури бяха обозначени с надписи „Лъжци“ и „Крадци“, при това в елегантен розов цвят – един изтънчен жест към същността на тези медийни и бизнес образувания и интересите, които представляват. С розов етикет „Лъжци“, изписан на тротоара пред редакционната централа, се сдоби вестник „Новинар“, заедно с радио „Витоша“, „Веселина“, „Magic FM“ и ТВ и радио „The Voice“ – все медии на прочутия медиен магнат, който за нула бройки не успя да се побере в длъжностния шлифер на шеф на ДАНС, въпреки че

беше прекроен специално по негова мярка. Етикетът покрива цялата им медийна група.

Със същото определение се сдоби и „Нова българска медийна група Холдинг“ ЕАД (на ул. „Екзарх Йосиф“ 119), „Монитор“, „Телеграф“ и „Меридиан Мач“, седмичниците „Политика“ и „Europost“ и регионалният вестник „Борба“. Отново Пеевски, отново „Лъжци“.

Стълбите до бившия Партиен дом осъмнаха с най-често повтаряния въпрос напоследък: „Кой?“. Кой предложи Пеевски, другари марионетни управляващи? Кой всъщност управлява държавата ни? Кой е реалният премиер? Кой задава и диктува назначенията?

Съдебната палата – сборно свърталище на престъпници. Тук „Лъжци“ и „Крадци“ с възможно потекло, призвание, интереси и

криминална история си дават среща на чай и размудка.

Гледайте си в краката, граждани, да не би да минавате до някое свърталище на „лъжци“ и „крадци“.#

Снимка: Асен Генов

Лихвите на правителството

Кабинетът Орешарски оставя данък лихви въпреки критиките към налога

Борислав Каргоев

Снимка: Фани Михайлова

Едно от предизборните обещания на БСП предвижда премахването на данъка върху лихвите по влоговете. В началото на юли депутатката Дора Янкова каза, че данъкът, въведен по идея на финансовия министър от кабинета на ГЕРБ Симеон Дянков, ще отпадне в началото на 2014 година, определяйки го като „възможно най-несправедливия данък на „вицепремиера сплънце“, тъй като е на гърба на честно изкарани пари с платени данъци от българските граждани“.

„Този данък е още едно доказателство, че ГЕРБ стовари кризата върху най-бедните и честни българи и затова смятаме да отпадне“, посочи още Янкова.

На 14 септември обаче в интервю пред Дарик радио премиерът Пламен Орешарски обяви, че 10-процентният данък върху лихвите трябва да остане: „На този етап правителството не разглежда отмяната му“, като добави, че „Ако коланът е къс, колкото и да го отпускате – пак ще ни стига“.

Правителството на ГЕРБ въведе този данък в пълно противоречие с Конституцията и Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания. Наложеният от Дянков десетък върху депозитите може да се окаже като присвояване на чужди финансови средства с измама.

В средата на март омбудсманът атакува пред Конституционния съд текстове от Закона за данъците върху доходите на физическите лица, касаещи облагането на доходите с лихви. Искането е за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 11, ал. 5, тъй като тя противоречи на чл. 4 от Конституцията. Тези текстове се касаят за авансовото изплащане на доходите от лихви по депозитите. Доходите се считат за придобити на датата на падежа

на депозита и се облагат от тази дата с новия данък, въведен от началото на 2013 година, дори и да са получени по-рано.

„С тази разпоредба на практика се придава обратна сила на въведения данък. Недопустимо е държавата да се намесва по този начин в едно съществуващо правоотношение и да го преурежда в своя полза“, коментира Константин Пенчев. Още при дебатите юристите предупреждаваха, че основна част от правото е да не се отнемат права със задна дата.

Подобна уредба противоречи на принципа на правната сигурност, който е основен и в Европейското право. Според него лицата трябва да познават правните норми, за да могат да планират своите действия съобразно тези норми.

От 1 януари 2013 година българските граждани плащат данък в размер на 10% от доходите от лихвите по депозитите в банките. Тези доходи обаче не се описват в годишните данъчни декларации и клиентите на търговските банки не са длъжни да плащат своите задължения към държавната хазна.

По данни на БНБ до август са събрани едва 56 млн. лв. при планирани приходи за цялата година от 160 млн. лв., а НАП не очакват до края на годината постъпленията от налога да минат 90 млн. лв. На тези приходи се разчиташе да се осигури увеличението на пенсиите от 1 април, но за първото тримесечие тези приходи бяха едва 15.5 млн. лв. Съмнения във фискалния ефект от мярката обаче имаше още при дебатите около въвеждането ѝ.

Самото събиране на налозите е задължение на банките, които всеки месец изпращат сумите в Националната агенция по приходите (НАП).

Отказът на правителството на Орешарски на този етап да премахне налога е показателен. Ощетени са най-вече честните и трудолюбиви българи, които спестяват пари за черни дни. Три четвърти от всички депозити на домакинствата и нетърговските организации, обслужващи домакинствата (НТООД), са до 1000 лева, т.е. очевидно мнозинството от спестителите не е възможно, ако се съди по средствата, които държи в банките. 2013 година стартира с още по-ниски лихви по депозитите, а и на всичкото отгоре се удържа десетък върху тези пари. Данъкът върху срочните депозити е изключително противоречив, а тройната коалиция под един или друг предлог забавя отмяната му.#

Гаф на седмицата

1. Полицейски произвол на честванията на 22 септември във Велико Търново

На 22 септември 2013 г. цяла България отбеляза годишнината от обявяването на своята независимост. В град Велико Търново няколко български цивилни полицаи показаха как тази независимост може да бъде потъпкана, заедно с българската Конституция, и си позволиха на два пъти да скъсат плакат на протестиращи, отказвайки да се легитимират пред тях. Ограничаването на конституционните права на гражданите за свободна изява на тяхното мнение и мирен протест е недопустимо. Това още веднъж показва политическото лицемерие на управляващите и е поредно доказателство за тяхното антидемократично и антигражданско поведение.

2. Безхаберие в Министерството на културата по отношение на НГДЕК

Класическата гимназия няма свой дом за началото на учебната година заради все още продължаващ ремонт на основната сграда на училището в кв. „Модерно предградие“. Ремонтът се извършва с европейско финансиране, контролирано от Министерството на културата, но не е започнал в началото на юли, както е по план, а чак на 5 август, като по разчети е трябвало да приключи до средата на октомври. Това изглежда напълно невъзможно към момента.

3. „Ако бях заместник-министър на 27 май, щях още тогава да пусна всички проекти“

Заместник-министърът на земеделието Явор Гечев на среща с фермери и производители се появи с думите: „Издействал съм 25 млн. евро за вас, но от тях трябва да платим 4 млн. евро глоба, така че давайте съвет какво да правим“. Контриран с думите, че тези средства са бюджетно заложили и предвидени от ЕК, а не допълнително „издействани“, той обясни, че се прави всичко възможно от постъпилите над три хиляди проекта 500 – 550 да получат финансиране. Поставен ребром пред въпроса защо досега не е направено нищо в Министерството и усвояването започва седем дни преди края на земеделската година, той отговори: „Ако бях заместник-министър на 27 май, щях тогава да пусна всички проекти“. Никой не се кани да поеме нито политическа, нито експертна отговорност.

Условни плевели

Мартин Райчинов, автор на графиките: Николай Анто

Плевел

Понятието плевел в земеделието се отнася до всеки див или полукulturен вид, който се намира в посева (насаждението) от културни растения въпреки волята на човека (производител). В посева често попадат по различни причини и културни растения, които оказват същите вреди като плевелите, поради което е прието да се наричат условни плевели.

Източник: Уикипедия

България тъне в плевели. Земеделieto ни е задушено от процедурни хватки и частни интереси и няма кой да изскубе тези плевели. Те бяха посяти още в зората на така наречените „промени“, когато първите посткомунистически дружества изгряха с нашите пари, изнесени и препрани във външни банки. За кратко с тези средства се родиха Първа частна банка, Мултигруп, ВИС и СИК, роди се спекулата и Магурата, по-късно се появиха кръгове като Орион и Олимп...

БКП/БСП „спечели“ първите „демократични“ „избори“. Много кавички са наложителни, защото в този момент постепенно понятията започнаха да се объркват. Целенасочено ни бяха подменени плодотворите на истинските растения и на плевелите и затънахме в буренясала почва. Парите от комунизма влязоха в бизнеса и започнаха реално да влияят на икономиката на страната, за да може властта да се осъществява и с извънпарламентарни средства, което от своя страна да подсигури оставането в парламента и налагането на икономически чадъри – и порочният знаменател да дава отрицателен знак на всяко положително появило се явление. Нароиха се нови и нови дружества, творения на ДС, докато в средата на 90-те години бивши военни от специални части, служители на тайните служби и военното контраразузнаване основаха групировката ТИМ. Зад съкращението стоят имената на Тихомир Митев, Ивайло Каменов и Марин Митев. След като успява за кратък период да акумулира значителна собственост, групата предприема реструктуриране на част от бизнеса си. Легализацията на ТИМ започва на ниво държавни институции. Със своите над 150 фирми и близо 10 000 души, наети в различните подразделения, корпорацията основателно може да претендира за една от сериозните икономически структури в България. Влиянието на ТИМ в отделни сектори на икономиката (като търговията със зърно например) е толкова значително, че стига да иска, тя лесно би могла да влияе на цените в национален мащаб. Концентрацията на толкова голяма икономическа мощ едва ли може да се случи без прякото участие на която и да било власт. Прехвърлянето на незаконно мащабен процент държавни средства в Корпоративна търговска банка, част от структурата на Химимпорт, собственост на ТИМ, както и изкупуването с тези средства на огромнен брой предприятия в различни сектори (като Техномаркет, БТК и множество други), показва, че плевелът е забил своите зъби във всички сфери на живота и контролирано владее нашето битие. КТБ е най-бързо растящата банка. Само за 2012 г. активите ѝ са нараснали с 39% при средно 7% ръст за банковата система. За последните четири години банката почти е утроила средствата си. Свързани с шефа й Цветан Василев, компании се появяват в почти всяка по-голяма корпоративна или приватизационна сделка, а финансирането им под една или друга форма идва от същата банка. Това поражда подозрения за недопустима концентрация на кредити към свързани лица – показател, който заради сигурността на вложителите по закон би трябвало да се контролира от БНБ.

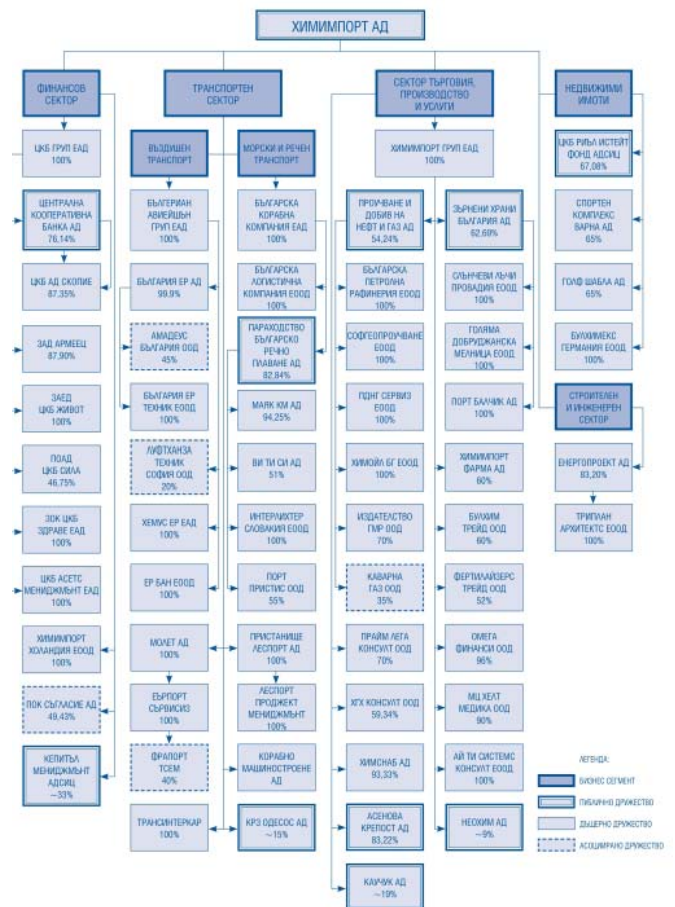
Според немския разследващ журналист и писател Юрген Рот, в момента ТИМ е най-мощната криминална структура в България. След като бяха положени всички усилия озъбеното растение да заприлича на истински културен посев, започна постепенното задушаване на реалния малък и среден частен бизнес по места – от зърнодобива, през производството, до износ. Една обиколка из селата на северна България може да даде много ясна представа за феодалната структура на октопода, който не е редовна бизнес структура, макар да прилича на такава. Създадените монополи в летищата, пристанищата, медиите и налагането на контрол

над обществените поръчки довежда структурата до положението на политикоопределяща и налагаща кадри институция, по-силна от Държава, съд и прокуратура.

И никой не се кани да запита пред съответните отговорни институции откъде дойдоха парите за началното разпределение на капитала и за зависимостите, които това предизвиква. Групировките днес са навлезли във всички структури на стопанския, икономическия и политическия живот на страната, без възможност за контрол или натиск. Финансовата мощ е толкова голяма, че поставя под страховита зависимост огромна част от населението, работещо под шапките на многобройните компании. Плевелът сякаш е победил.

Днес ти и аз можем да променим това. Защото можем да започнем да се изправяме срещу тези структури и да им заговорим на езика, който те разбират най-добре – потреблението и парите. Всеки малък човек, който решава да не инвестира и да не подпомага някоя от фирмите на олигархията в България, става част от възможността да извоюваме свободата си днес и сега. Ако някой ти каже, че си малък и незначителен и нищо не зависи от теб, спомни си какво е да спиш в затворена стая с комар. А с два комара? А с рояк комари? Ти и аз вече сме мнозина. Днес.

Оставката е само началото. Информираността и личният избор за борба са само началото. Въпросът „Кой предложи Пеевски?“ ще кънти с все по-голяма сила, защото зад него стоят отговори, които са страшни, истина, от която боли. България тъне в плевели. Да я почистим, за да дава отново изобилен плод.#

Пълният списък с медийните, финансови, производствени и търговски дружества на империте на ТИМ и Пеевски можете да намерите на www.protestnamreja.bg или да пишете от разпространителите на вестника.

95 г. от Владайската република и 90 г. от септемврийския метеж

Юлиян Собаджиев

В рамките на пет години – между 1918 и 1923 година, България прави сериозна крачка в трагичния преход от изгубения национален идеал към загубата на националния си суверенитет. Отблъснатите след пробива на Антантата при Добро поле в средата на септември 1918 година български военни части се разбунтуват и се насочват към София. В Радомир към тях се присъединяват изключително популярните сред войската земеделски водачи Александър Стамболийски и Райко Даскалов, изпратени първоначално с мисия от правителството да уговорят въстаналите части да се откажат от поход към София (за тази цел на 25 септември Стамболийски е освободен от затвора, където е хвърлен заради нанесена лична обида на цар Фердинанд и антивоенна агитация). На 27 септември на войнишки митинг е обявено, че монархията е свалена и България става република. Частите продължават да напредват към София и заемат село Владая. Тъй като разполага с по-малочислени, предимно юнкерски части, правителството печели време и предлага мирно разрешаване на конфликта. Уговорени от военния министър ген. Сава Савов, въстаналите войници приемат предложението да

бъдат извозени с влакове към вътрешността на страната и обезоръжени при пристигането си на гара Захарна фабрика. След инцидент, когато от такъв влак откриват огън срещу локализираните в района на днешния квартал Овча купел военни части, влакът е подложен на артилерийски обстрел. Даскалов, оглавил въстаналите военни части, решава да се откаже от мирния план и насочва основните сили на въстаниците през Княжево към София. След първоначални успехи в районите на Княжево и Горна баня силите им претърпяват разгром в опита си да превземат Боянския редут. На 30 септември, получили подкрепление от провинцията и от германски съюзнически части, правителствените войски овладяват положението, а на 2 октомври превземат центъра на Републиката, Радомир, което фактически слага край на въстанието. Въстанието дава жертви в престрелките и бойните действия, но срещу участниците не са провеждани репресии.

Макар и преживяващата процес на болшевизация по това време Комунистическа партия да не участва директно в инспирирането и ръководството на войнишките бунтове, те носят отпечатъка от линията на поведение,

наложена на XXII конгрес на БРДСП (I конгрес на БКП (т. с.)). На него комунистическият водач Георги Димитров е прокарал тезата за отказ от национално обединение и образуване на Балканска федеративна съветска република, която да включва и Македония. Македонският въпрос се очертава като неразрешим и постоянен източник на конфликти в Балканския регион, така че предложението му дава привидно приемлив за всички и единствено възможен вариант, макар че съвсем очевидно е инспирирано от интересите на Коминтерна. Отделно от това се провежда и директна антивоенна агитация сред вече деморализираните части, като към края на войната Димитров се озовава в затвора заради нея. Този типичен за комунистическите партийни формации почерк – дестабилизация на напрежението в опита да се създаде „революционна ситуация“, която да осигури климата за осъществяването на социалистическа революция, – се проявява и пет години по-късно в инспирираното също от Коминтерна и осъществено с директното участие на Георги Димитров и Васил Коларов и на вече сериозно болшевиизираната Комунистическа партия Септемврийско въстание.#

СЕПТЕМВРИ 1923 ГОДИНА

Виктор Димчев

„Българската революция трябваше да стане пролог на германската революция“, Л. Троцки, 1924 г.

Септемврийските бунтове от 1923 г. са изключително събитие в българската история. Подготвяната от съветското ръководство и БКП мащабна революция бързо е разкрита от правителството на Ал. Цанков и реално „въстанието“ избухва спорадично на отделни места: бунтът избухва най-напред в Мъглиж, обхваща отделни села в Старозагорско, Новозагорско, Казанлъшко, района на гара Саранбей (днес Септември), но най-масово е в Северозапада, в района на град Фердинанд (дн. Монтана). Въстанието е неподготвено, въстаниците не са въоръжени. Въоръжените отряди не са добре въоръжени и екипирани, а при първите по-сериозни сражения водачи от БКП дезертират от задълженията си. При потушаването на съпротивата има случаи на необмислена жестокост към напълно невинни хора, оставени на произвола на съдбата от „военното“ командване

на септемврийци. Голяма част от загиналите, както и от онези, които ги последват в политическите репресии, и от двете страни, са невинни български граждани. Загиналите по време на бунта са под хиляда души, но жертвите на последвалия терор са много повече. Мнозина от идеолозите и организаторите на бунта изоставят въстанието още в активната му фаза и се изтеглят през Югославия в СССР. Съветските ръководители приютяват водачите на „въстанието“, за да ги използват всеки път, когато имат нужда. Двама от тях – Георги Димитров и Васил Коларов – стават постоянни спътници в орбитата на съветската империя. Житейският им път е идентичен и завършва по идентичен начин, когато стават неудобни на върхушката в Москва.

Пряко следствие от Септемврийските бунтове е „съветизирането“ на БКП, а впоследствие – и на цялата страна. Стотици хиляди българи губят живота си в последвалите атентати, размирици, въоръжени стълкновения и бра-

тоубийствени разстрели. Тези размирици довеждат до съветската окупация на България и установяването на кървав, половинвековен политически терор върху страната. 90 години по-късно корените, посетени от идеолозите на въоръжената комунистическа революция, са още живи, а децата на участниците в онези събития – терористи и жертви, комунисти и демократи, и досега управляват политическата съдба на модерна България.

Българи в над 25 града по света изразиха и в Деня на Независимостта своята подкрепа и солидарност с протестиращото гражданско общество в България

В неделя, 22 септември 2013 г., в глобален протест се включиха българи от Лондон, Будапеща, Брюксел, Ню Йорк, Мюнхен, Торонто, Монреал, Женева, Бристъл, Фрайбург, Барселона, Сан Франциско, Виена, Сиатъл, Цюрих, Тулуза, Осло, Манхайм, Франкфурт, Олесюнд (Западна Норвегия), Сеул (Корея), Амстердам, Карлсруе, Хамбург, Кьолн и Лос Анджелис.

„Независима България, без мафия и олигархия! Оставка!“ беше общият надслов на глобалния протест. Протестиращите българи зад граница настояват за морал, прозрачност, отговорност и демократичност като най-важни стандарти и изисквания към българската политическата класа. След 101 дни на неспирни протести в България и над 150 протеста на българи в над 40 града по света, правителството „Орешарски“ не може да даде ясен и еднозначен отговор на елементарния въпрос: „Кой назначи Делян Пеевски за председател на ДАНС и защо?“. Въпросът на българите в България и чужбина бива игнориран, а некомпетентните назначения „а ла Делян Пеевски“ продължават.

ДАНСwithme Global

В Сеул издигнаха плакати в Деня на Независимостта

В Сеул, столицата на Южна Корея, независимо от националния празник Чусок, българи се събраха да отбележат и 22 септември, Деня на Независимостта на България. Подготвени с плакати и надписи, се отправиха към военния мемориал в града, за да се присъединят към протеста на българите в над 25 града по света, които се обединиха около един лозунг: „За независима България, без мафия и олигархия!“.

Сред воените трофеи и танковете протестиращите издигнаха и други плакати: „Зависим Орешарски,

честита Независимост“, „Власт се сменя по два начина – с избори или с оръжие. Първият е по-добрият, но не щем повече избори без избор“, „Кой предложи Пеевски?“, „Ние идваме!“, „Лустрация“ и др.

ДАНСwithme Global

Цюрих

На 22 септември, в Деня на Независимостта, около 25 българи се събраха в Цюрих, в подножието на хълма Кеферберг, призовавайки за „Независима България, без мафия и олигархия“.

Основно искане беше и за „Нови стандарти за нови ВГ-политици: морал, прозрачност, отговорност“.

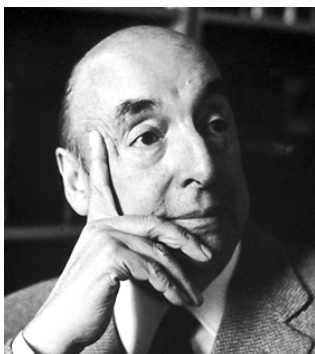
Протестиращите отбелязаха празника и с барбекю. Размениха се идеи за бъдещи инициативи и стратегически действия. Дискутираха се въпроси за ролята на българите в чужбина и за евентуалните последици от въвеждане на пряка демокрация чрез референдум.

Българската диаспора в Цюрих стана още по-сплотена. Още една крачка напред.

Монреал

В деня на Независимостта на България българи от Монреал се събраха в сърцето на артистичния квартал Плато Монт Роял, за да отбележат националния празник и да подкрепят продължаващите вече повече от 100 дни протести срещу правителството на олигархията. Сред обсъжданите теми бяха свободата на словото в България, изборният закон за българите в чужбина, както и неадекватните реакции на правителството към протестите. Присъединиха се и артисти, един от които бе легендарният музикант, продуцент и хуморист Боб Алън, приятел на българите и България. Преобладаващото мнение бе, че алогизмът в политическия живот на България през последните три месеца може да се обясни на хората в чужбина само като „Театър на абсурда“.

Да си спомним за
Чили и за Пабло Неруда.

40 години от преврата
на ген. Аугусто Пиночет
(11 септември)

и 40 години от смъртта
на поета (23 септември)

„Не умирай бавно“

Умира бавно този,
който не пътува,
който не чете и не слуша музика,
който в себе си не открива очаро-
вание.

Умира бавно този,
който разрушава себелюбието си,
който отказва помощта,
който не търси разнообразие.

Умира бавно този,
който се превръща в роб на навика,
минавайки
всеки ден по същите пътеки,
който не рискува
да се облече в различен цвят
и не разговаря с непознати.

Умира бавно този,
който бяга от страстта

и водовъртежа на чувствата,
който връщат блясъка в очите
и спасяват тъжните сърца.

Умира бавно този,
който не променя живота си
ако е недоволен
от работата или любовта си,
който не рискува сигурността за не-
известното,
за да преследва една мечта,
който не се решава
поне веднъж в живота си
да избяга от мъдрите съвети.

Не умирай бавно!
Живей днес!
Рискувай днес!
Действай днес!
Не се оставяй да умираш бавно!
Не се отказвай да бъдеш щастлив!

Пабло Неруда

За вестника!

Приятели,

Този вестник съществува, за да може Протестът и на-
зрялата необходимост от промяна да достигнат до мак-
симално много хора и всички заедно да кажем „Стига!“.
Вестникът се списва с доброволния труд на голям екип,
който всекидневно дава голяма част от времето си за това.
Печатното издание се финансира от вашите дарения и за-
това искаме тук да благодарим на всеки, който е отделил
по-малко или повече пари за това. Непрестанно казваме,
че сумата не е важна, важно е усещането за съпричастност
и за случване на една нова и различна България. Ще про-
дължим да разчитаме на вашата помощ и да даваме отчет
на всички средства, събрани в кутията за дарения на пло-
щада.

Искаме също специално да благодарим на „Мико ди-
зайн“ (тел. 02 974 6274, София, бул. „Цариградско шосе“
117) и на книжарница „Верен“ (www.veren.org, София, пл.
„Славейков“ 1) за съдействието и безплатното отпечатване
на три броя на вестника.

Общо събрана сума до днес: 509.10 лв.

Налични: 259,10 лв.

Вестник Протест е част от Протестна мрежа (www.protestnamreja.bg) и се издава с доброволния труд на екипа:

Владо Руменов
Георги Илиев

Жюстин Томс
Иван Димитров

Мартин Райчинов
Миряна Захаријева

Михаела Лазарова
Поликсения Ангелова

Христо Йовев
Юлиан Собаджиев

За да има тираж и разпространение вестник Протест разчитаме на теб, читателю. Разпечатай, снимай, прочети и предай нататък. Нека опитаме вестникът да достигне до възможно повече хора. Очакваме новини за протеста и от твоя град: vestnikprotest@gmail.com

ЛИЦАТА В ПАРЛАМЕНТА

В рубриката „Лицата в Парламента“ показваме физиономи-
ите на нашите „представители“. Често при излизане от сесия
или комисии ние не знаем дали пред нас е депутат или обикно-
вен чиновник или експерт. Нека всеки един да познава „избра-
ниците“ ни и при среща с тях да им каже лично какво мисли
за управлението на страната и какви идеи има за бъдещето
на България. Нека тези хора най-после излязат от анонимност
и да запомнят своите отговорности на депутати в българско
Народно събрание. Нека помнят, че с голямата власт идва и
голямата отговорност и отчетност пред истинския суверен
на властта в България – народа!

(Снимките са взети от сайта на Народното събрание.)

АЛИОСМАН ИБРАИМ ИМАМОВ

Дата на раждане : 20/03/1953 г.
Абланица, България
Професия: преподавател
Езици: английски; руски;
Избран с политическа сила:
ПП „Движение за права и свободи“
11,31%
Изборен район: 1-БЛАГОЕВГРАД

АТАНАС ЗАФИРОВ ЗАФИРОВ

Дата на раждане : 29/09/1971
Бургас, България
Професия: икономист; историк
Езици: руски;
Избран с политическа сила:
КП „Коалиция за България“ 26,61%
Изборен район: 2-БУРГАС
E-mail: Atanas.Zafirov@parliament.bg

АНТОН КОНСТАНТИНОВ КУТЕВ

Дата на раждане : 13/09/1968
София, България
Професия: изкуствовед
Езици: английски; руски
Избран с политическа сила:
КП „Коалиция за България“ 26,61%
Изборен район: 20-СИЛИСТРА
E-mail: anton.kutev@parliament.bg

АТАНАС СТОЙНОВ ПЪДЕВ

Дата на раждане : 09/03/1975
Стара Загора, България
Професия: икономист; юрист;
Езици: английски; руски;
Избран с политическа сила:
КП „Коалиция за България“ 26,61%
Изборен район: 27-СТАРА ЗАГОРА
E-mail: atanas.padev@parliament.bg